



Jeroen Hoekendijk.



Walrus Freya in Den Helder.

Met zijn foto van een **beertje in een boom** naast een zeearend in Alaska maakt Jeroen Hoekendijk kans op de titel Wildlife Photographer of the Year



Jonge vosjes op Cape Cod in de Verenigde Staten.



In Alaska kwam opeens deze grote zwarte beer het bos uit.

FOTO JEROEN HOEKENDIJK

VERKIEZING NIOZ-onderzoeker bij de besten

'Zo'n foto maak je eens in je leven'

Jeroen Hoekendijk maakte in Alaska een fantastische foto van een jong beertje dat een dutje doet in een boom naast een Amerikaanse zeearend.

„Al snel nadat ik de foto gemaakt had, kwam moeder beer terug met een vis



Anja Roubos
a.roubos@medialhuis.nl

Den Burg ■ Deze foto behoort nu tot de selectie uit meer dan 50.000 inzendingen voor de publieksprijs bij de verkiezing van de Wildlife Photographer of the Year. „Ik hoef die prijs niet eens te winnen; dat je foto bij de laatste selectie zit voelt al als een prijs. Het zijn 25 geweldige platen”, zegt de NIOZ-onderzoeker uit Den Burg. Jeroen maakte zijn bijzondere foto toen hij met een ranger mee mocht naar een observatieplatform bij een zalmriviertje dat een echte hotspot voor wild is. „Het is op de plek waar de zalm omhoog moeten springen en daar komen heel veel zwarte en bruine beren op af”, vertelt hij.

„Als moeder beer gaat vissen, verstoppen de jongen zich voor agressieve mannetjes. Die jonge zeearend zat al heel lang op die tak uit te rusten toen dat beertje in de boom klom en daar heel onschuldig een dutje ging doen. Het was best een grote vogel en hij zat nieuwsgierig naar het beertje te kijken, dus ik dacht o jee, als dat maar goed gaat.”

Ooghoogte

„Met wat mazzel kon ik hoger de heuvel op klimmen, zodat ik op ooghoogte met de dieren kwam. Al snel nadat ik de foto had gemaakt, kwam moeder beer terug met een vis en was het moment voorbij.”

De onderzoeker houdt zich zowel voor zijn werk als voor zijn hobby bezig met zeezoogdieren en was naar dit gebied gekomen om walvissen te fotograferen. „Het is

een gematigd regenwoud aan de kust met veel eilandjes en zeearen, waar allerlei zeezoogdieren in voorkomen. De hoofdreden om hier te komen was dat er grote groepen bultruggen te zien zijn.” Daarnaast wemelde het er van indrukwekkende vogels, witflankdolfijnen, bruinvissen en grote Stellerzeeleeuwen.

Jeroen Hoekendijk is al verschillende malen in Alaska geweest, maar bezoekt ook regelmatig andere plekken waar walvissen te zien zijn. „De Azoren is een geweldige plek in Europa, maar ik ga ook graag naar Noord-Noorwegen en Californië. Vorig jaar ben ik met mijn moeder naar Mexico geweest om grijze walvissen te fotograferen, een hele leuke trip. En ik hoop dat volgende maand mijn reis naar Dominica doorgaat. Daar ga ik heen voor de potvissen.”

Hij is niet de enige in de familie met deze bijzondere hobby. „Mijn vader, moeder en broertje pushen elkaar steeds verder”, vertelt hij.

Orka's

Jeroen dankt er zelfs zijn werk aan. De eerste keer dat hij in Alaska kwam, was omdat zijn vader erop had aangedrongen dat hij mee zou gaan. Tijdens het kanoën zwommen de orka's om hen heen en raakte Jeroen in de ban van de grote zeebewoners.

Tot dat moment had hij zich beziggehouden met rechten studeren en muziek maken in een band, iets wat hij nu nog steeds doet. Maar ter plekke besloot hij biologie te gaan studeren en hij kon zich nog net op tijd inschrijven voor het nieuwe studiejaar aan Rijksuniversiteit Groningen.



Gestrande potvis op de Razende Bol.

FOTO JEROEN HOEKENDIJK

Hij werkt nu als promovendus bij het NIOZ aan zeehondenonderzoek en prijst zich gelukkig met zijn promotieplaats, want de werkplekken voor onderzoekers van zeezoogdieren zijn schaars en gewild.

Jeroen is met een baanbrekende studie bezig. „De Nederlandse zeehonden worden geteld aan de hand van luchtfoto's, een tijdrovend klusje. Wij hebben geprobeerd dit te automatiseren met behulp van slimme algoritmes”, legt hij uit.

Met behulp van luchtfoto's van de Texelse zeehondenonderzoekster Sophie Brasseur, die in de Helderse vestiging van Wagenin-

gen Marine Research werkt, is het programma steeds beter getraind.

„Het is nu nauwkeurig genoeg om te gebruiken. Vorige week is de eerste publicatie hierover verschenen. Daarnaast hebben we het bij het NIOZ ook toegepast op een ander telprobleem: de groeiringen in de gehoorbotjes van vissen. Die laten namelijk zien wat de leeftijd van de vissen is.”

Klimaatverandering

„In de volgende fase van het onderzoek passen we een soortgelijk programma toe in het Arctisch gebied, waar door klimaatverandering het zee-ijs afneemt. Miljoenen zeehonden zijn daar afhankelijk

van en we willen weten wat ze doen als het zee-ijs zich terugtrekt.”

De wetenschappers gaan nu een stap verder en brengen met satellietbeelden het gebied in kaart, waardoor ze vanachter hun laptop op Texel de telling kunnen doen in het ontoegankelijke Noordpoolgebied.

Jeroen heeft nu nog anderhalf jaar te gaan in deze promotiebaan en hoopt daarna bij het NIOZ te kunnen blijven, of bij Wageningen Marine Research in Den Helder te kunnen werken. Wetenschappers leiden vaak een nomadisch leven. „Vaak ga je van instituut naar instituut”, weet Jeroen. „Het NIOZ

is een fijne werkplek met fijne collega's en er wordt hier spannend onderzoek gedaan. Het is een internationaal instituut met groot aanzien.”

De standplaats Texel is voor Jeroen ook gunstig omdat het in de buurt is van Anna Paulowna, waar het nieuwe centrum van SOS Dolfijn wordt gebouwd. Hij werkt al lange tijd als vrijwilliger voor deze organisatie.

Gestrande walvisachtigen

„Als onderzoeker zit je soms in je eigen bubbel, terwijl ik bij SOS Dolfijn meehelp bij het redden van dieren in nood. We komen voor alle gestrande walvisachtigen in

actie. Meestal bruinvissen en een enkele keer een dolfijn”, vertelt hij.

De nieuwbouw op Landgoed Hoenderdaell is naar verwachting in januari klaar. „Dan kunnen we weer bruinvissen oplappen. Nu hebben we de keuze tussen twee kwaden: uitzetten of euthanaseren. Die dieren stranden in het algemeen niet voor niks.”

Meestal kunnen ze niet zelfstandig zwemmen waardoor ze 24 uur per dag door vrijwilligers ondersteund moeten worden, anders verdrinken ze. De opvang is achter glas zichtbaar en het centrum krijgt ook een grote educatieve ruimte. Ik kijk er heel erg naar uit.”



Stemmen

Stemmen voor de publieksprijs van de Wildlife Photographer of the Year kan nog tot 2 februari 2022 via www.nhm.ac.uk/wpy/peoples-choice.



Bij de beste 25 van meer dan 50.000 foto's.

FOTO JEROEN HOEKENDIJK